

Arrest

nr. 179 871 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Algerijn afkomstig uit Oran. Rond uw vijftienjarige leeftijd werd u door een man in uw buurt aangerand. Die man vertelde gans de buurt dat hij u had verkracht. Toen uw familie dit te weten kwam wilden zij niets meer met u te maken hebben. U stal vervolgens geld van uw familie en vluchtte naar Mostaganem waar u ongeveer 2 jaar verbleef en als visser aan de kost kwam. Uiteindelijk besloot u om Mostaganem (Algerije) te verlaten.

U reisde naar Griekenland waar u een tijdje wegens illegaal verblijf werd opgesloten. Vervolgens bleef u nog een tijd in Hongarije en Oostenrijk. In Oostenrijk vroeg u asiel aan en kreeg u een verblijfskaart

om in Wenen te verblijven. In een verregaande staat van dronkenschap reisde u vanuit Oostenrijk via Italië naar Frankrijk van waaruit u verder reisde naar België, en waar u ongeveer in 2012 aankwam. Vanuit België reisde u nog naar Zweden omdat u eigenlijk niet zo graag in België wou blijven omdat daar teveel Arabieren zijn. In Zweden vond u het echter te koud en u keerde daarom terug naar België. U verbleef in België illegaal. Sinds 21 november 2014 verbleef u afwisselend in het Centrum voor Illegalen in Vottem en in de gevangenis van lantin wegens illegaal verblijf in België en betrokkenheid bij criminele feiten. Op 08 december 2015 werd u vrijgelaten uit de gevangenis van lantin en kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten, wat u echter niet opvolgde. Op 2 februari 2016 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen in Vottem. Omdat u betrokken was bij criminele activiteiten werd u overgeplaatst naar de gevangenis van Namen. Op 2 september 2016 werd u overgeplaatst naar het centrum voor illegalen in Vottem teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 2 november 2016 werd er een repatriëring naar Algerije voorzien en op 28 oktober 2016 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Algerije diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Algerije alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiare bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u zeer vaag blijft wanneer u werd gevraagd om uw vluchtmotieven uiteen te zetten. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u door een man werd verkracht toen u veertien jaar oud was (zie vragenlijst van de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ), p. 3). Voor het Commissariaatgeneraal stelde u echter dat de gebeurtenis die aan de basis ligt van uw vlucht uit Algerije plaats vond toen u 15 jaar was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd die gebeurtenis en uw problemen met uw familie nauwkeuriger in de tijd te situeren wist u enkel te zeggen dat u heel jong was, dat u niets meer weet en dat u zelfs niet meer op de hoogte bent wat u de dag voor het gehoor heeft gegeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Nochtans kan worden verwacht dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis die u noopten om uw land van herkomst te verlaten toch wel beter weet te situeren. U beweert niets meer te weten en zelfs voor het Commissariaat-generaal wilde u niets meer over die gebeurtenis vertellen omdat u een psychisch trauma heeft opgelopen en u daardoor problemen krijgt met uw geheugen (zie verslag van DVZ, p. 3 en gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. U legt immers geen enkel medisch document neer waaruit blijkt dat u aan geheugenverlies lijdt en dat u in uw jeugd een psychisch trauma heeft opgelopen. Nochtans heet u toch een aanzienlijke tijd zowel in de gevangenis van Lantin als in de gevangenis van Namen verbleven. U beweerde daar dat u medische onderzoeken heeft ondergaan en door een dokter medicatie heeft gekregen. Indien u daadwerkelijk een psychisch trauma zou hebben opgelopen waardoor uw geheugen werd aangetast kan worden verwacht dat daarvan informatie in het administratief dossier kan worden terug gevonden. Wat in casu niet het geval is. Ook buiten de gevangenis zou u medicatie hebben genomen omwille uw psychische problemen. Daarvan kunt u ook geen attest van voorleggen. U beweerde dat u een aantal personen kende die medicatie nodig hadden en dat u met hen attesten medicatie voor uzelf ging afhalen. U beweerde verder dit al twaalf jaar te doen. Wat niet in overeenstemming is met het psychologisch trauma dat u pas rond 2006 heeft opgelopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Hoe dan ook u heeft geen enkel bewijs van uw psychologische problemen die het gevolg zouden zijn van uw verkrachting in Algerije en die een mogelijke verklaring zouden zijn voor de vage verklaringen die u aflegde.

Verder is het ook niet duidelijk hoe uw familie en gans de buurt op de hoogte was van het misbruik dat u heeft ondergaan. In de Algerijnse context lijkt het eerder ongeloofwaardig dat een volwassen man te koop zou lopen met het misbruik dat hij heeft gemaakt van een jongen, temeer dit ook in Algerije strafbaar is. Dat het gemakkelijk is om in Algerije de politie om te kopen is geen logische verklaring waarom hij het begaan van een seksueel misdrijf met een jongen in gans de buurt zou gaan vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Temeer het hier om een erezaak ging waardoor hij ook het risico liep om door uw familie te worden geviseerd.

Voorts is het ook niet duidelijk waarom u plots na een tweektal jaar uit Moustganem moest vertrekken. U beweerde immers dat u daar geen enkel probleem heeft gekend. U nogmaals gevraagd waarom u uiteindelijk diende te vertrekken stelde u dat u uw familie ten schande had gemaakt en dat zij u wilden vermoorden omdat u geld had gestolen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u gedurende een tweektal jaar zonder noemenswaardige problemen in Moustganem kon verblijven wijst er op dat uw familie

blijkbaar niet actief naar u op zoek was. Dit wordt bevestigd door uw antwoord op de vraag die nogmaals werd gesteld over uw problemen in Moustaganem. U vertelde immers dat u in het begin de stad niet kende maar toen geld had. Nadien kende u de stad beter maar had geen geld meer en u diende soms 20 uur per dag op een vissersboot te werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Over mogelijke problemen met uw familie terwijl u in Moustaganem zat, repte u met geen woord.

U beweerde verder dat u door uw familie met de dood werd bedreigd, waar en wanneer dit was kunt u ook niet spontaan vertellen. Eerst zegt u dat dit op de middag was dat u de goederen heeft gestolen. U gevraagd of u toen betrappt was antwoordde u ontkenkend en zei dat u onmiddellijk uw wijk verliet. U gevraagd hoe ze u dan konden bedreigen met de dood op de middag dat u de goederen had gestolen gaf u een ontwijkend antwoord dat u eerst bedreigd was toen ze te weten kwamen wat er was gebeurd en dat ze u vroegen te vertrekken. U nogmaals gevraagd wanneer u dan met de dood werd bedreigd moest u het antwoord plots schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in een land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid bestaat om asiel aan te vragen. U beweerde weliswaar in Oostenrijk asiel te hebben aangevraagd maar ook hiervan legde u zelf niets voor en is er niets inhoudelijk in het administratief dossier terug te vinden. Hoe dan ook indien u in Oostenrijk een asielprocedure lopen had heeft u zich aan de bescherming van Oostenrijk onttrokken door het land te verlaten. Dat u zelfs de moeite niet nam om het resultaat van uw asielaanvraag af te wachten doet twifelen aan de ernst van uw ingeroepen vluchtmotieven. Dat u op dat ogenblik dronken was en plots in Frankrijk wakker werd is geen afdoende verklaring. Bovenstaande vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u reeds in 2013 in België bent en geen enkele poging heeft gedaan om uw illegaal verblijf in België te regulariseren. Ook in België bestaat de mogelijkheid om asiel aan te vragen en toch wacht u om in de asielprocedure te stappen tot op het ogenblik dat u dreigt naar Algerije te worden gerepatriëerd. Aanvankelijk laat u uitschijnen dat u niet wenst in België te blijven omdat er teveel Arabieren zijn. Daarom reisde u naar Zweden maar daar vond u het te koud en keerde u opnieuw naar België. Eerst zegt u in het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen om daarop later in het gehoor op die verklaring terug te komen door te stellen dat niemand u op de hoogte bracht van de mogelijkheid om asiel aan te vragen daar u eerder in Oostenrijk reeds een asielaanvraag had ingediend. Kortom u geeft geen afdoende verklaringen om uw laattijdige asielaanvraag uit te leggen.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet naar Algerije kunt terugkeren. U heeft nooit een problemen gekend met de Algerijnse autoriteiten en aan de door u genoemde vluchtmotieven wordt geen geloof gehecht. Dat u Algerije minder goed kent omdat u reeds op jonge leeftijd bent vertrokken is onvoldoende om te stellen dat u geen mogelijkheden heeft om u in Algerije te vestigen. U bent een jonge man, u spreekt Arabisch en u geeft blijk van voldoende inventiviteit om u zelfs als illegaal jarenlang in België en andere Europese landen te kunnen leven. Dat dit onmogelijk voor u zou zijn in Algerije kan niet overtuigen. Volledigheidshalve, zijn er geen aanwijzingen dat u niet elders in Algerije, buiten Oran, zou kunnen verblijven. Zoals hierboven reeds werd aangehaald verbleef u een tweetal jaren in Moustaganem zonder daar problemen te kennen. Dat uw familie u plots na een tiental jaar over gans Algerije zou zoeken kan niet overtuigen.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt dat uw asielaanvraag kan staven.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van *“de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel ex. artikelen 2 en 3 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en 62 van de vreemdelingenwet”* nu *“het CGVS aan de verzoekende partij niet de subsidiaire beschermingsstatus toekent, terwijl op basis van de door hem afgelegde verklaring nochtans bewezen is dat hij aan de criteria daartoe voldoet, aangezien deze verklaringen tijdens het interview niet steeds correct werden weergegeven”*.

Verzoeker vervolgt: *“Grosso modo is de bestreden beslissing dd. 27.09.2013 gebaseerd op het motief dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat er een vrees van vervolging is of een reëel risico op ernstige schade”*. Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft aangegeven *“dat hij op zeer jongen leeftijd, 14 à 15 jaar, is aangerand door een man. Toen zijn familie kennis nam van dat feit werd verzoeker afgestoten en met de dood bedreigd door zijn familie”*. Verzoeker stelt nog dat hij asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk en daar hij een verblijfskaart verkreeg. Ten slotte meent verzoeker dat hij minstens het recht heeft *“op het statuut van subsidiair beschermde, gezien er een reëel risico bestaat op lijden of ernstige schade. Er is immers afdoende aangetoond dat er gegronde vrees bestaat in hoofde van zijn verzoeker dat zijn fysieke integriteit ernstig in het gevaar is”*. *“Omwille van hoger aangehaalde redenen schendt de Commissaris met zijn weigeringsbeslissing art. 48/3 en 48/4 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker steunt zijn vlucht uit Algerije op een persoonlijke gebeurtenis met name een verkrachting. Noch uit zijn verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, en evenmin uit het verzoekschrift kan verzoeker hierover coherente of overtuigende verklaringen afleggen. Verzoeker is niet eenduidig over hoe oud hij toen was, 15 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), of 14 jaar (vragenlijst van de Dienst vreemdelingenzaken p. 3) of ‘zeer jong’.

Verzoeker stelt dat hij al 12 jaar lang 'medicatie' nam. Aangezien verzoeker thans 24 jaar is was hij 12 jaar toen hij met drugs begon en dus voor de beweerde verkrachting. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting tot tweemaal toe dat hij 12 jaar geleden drugs begon te nemen. Dat verzoeker hierover problemen kreeg met zijn familie is mogelijk doch uit zijn relaas blijkt dat hij zijn familie heeft verlaten nadat hij geld van hem had gestolen. Indien verzoeker sedert 12 jaar drugs neemt dan is mogelijk dat hij daar de psychologische en fysieke gevolgen van draagt. Echter er kan niet aangenomen worden dat verzoeker geen toelichtingen kon geven bij zijn, overigens vrij eenvoudig, asielrelaas. Verzoeker legt evenmin enig attest neer die dit kan ondersteunen.

Indien de commissaris-generaal verder terecht stelt dat niet geloofwaardig is dat de verkrachter dit in publiek zou verkondigen en aldus bekennen dat hij een jongeling verkrachtte, dan is een verkrachting niet uit te sluiten wanneer verzoeker toen op straat leefde als drugverslaafde. Echter deze verkrachting heeft geen uitstaans met verzoekers familie die hij toen reeds verlaten had. Minstens wordt dit niet aangetoond nu verzoeker geen nuttige gegevens over zijn familie vertelt die dat kan staven. Ten slotte kan ook worden vastgesteld dat verzoeker nog jaren in Algerije verbleef en hij aldus zijn land niet heeft verlaten omwille van een verkrachting of omdat hij zijn familie vreest.

2.2. Hoe dan ook is dit op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Immers om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Algerije te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A,(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Evenmin kan uit zijn verklaringen of uit de andere elementen van het dossier blijken dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers waar verzoeker stelt dat hij in Oostenrijk ook asiel heeft aangevraagd, is het aan hem om hierover elementen aan te brengen waaronder ook de redenen waarom hij er een asielaanvraag indiende.

Het is mogelijk dat hij tijdens deze lopende asielaanvraag in Oostenrijk een verblijfskaart verkreeg, doch ook dit brengt verzoeker niet bij, noch kan worden ingezien waarom hieruit een nood aan bescherming moet worden afgeleid. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.8. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK